

Je třeba jednat, ale ve prospěch bližních

Slyšte to vy, kdo bažíte po ubožákovi a kdo chcete odstranit pokorné v zemi. Říkáte: „Kdy už pomine novoluní, abychom zas prodávali obilí, a den odpočinku, abychom otevřeli sýpku, na míře ubírali, na ceně přidávali a podváděli falešnou váhou, abychom si koupili nuzáky za stříbro, ubožáka pro pár opánků, a abychom prodali obilní zadinu.“ Přísahal Hospodin při sobě, při Pýše Jákobově: Nikdy nezapomenu na žádný jejich skutek.
Ámos 8, 4-7

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. Byl jsem ustanoven hlasatelem a apoštolem tohoto svědectví – mluvím pravdu a nelžu – učitelem pohanů ve víře a v pravdě. 1 Timoteovi 2,1-7

Svým učedníkům řekl: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že špatně hospodaří s jeho majetkem. Zavolal ho a řekl mu: ‚Čeho ses to dopustil? Slož účty ze svého správcovství, protože dále nemůžeš být správcem.‘ Správce si řekl: ‚Co budu dělat, když mne můj pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, žebrat se stydím. Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správcovství!‘ Zavolal si dlužníky svého pána jednoho po druhém a řekl prvnímu: ‚Kolik jsi dlužen mému pánovi?‘ On řekl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; rychle sedni a napiš nový na padesát.‘ Pak řekl druhému: ‚A kolik jsi dlužen ty?‘ Odpověděl: ‚Sto měr obilí.‘ Řekl mu: ‚Tu je tvůj úpis; napiš osmdesát.‘ Pán pochválil toho nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější než synové světla. Já vám pravím: I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků. Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké. Jestliže jste nespravedlivě ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v tom, co vám nepatří, kdo vám dá, co vám právem patří? Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět, a druhého milovat, k jednomu se přidá, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.“
Lukáš 16,1-13

Podobenství mluví o tom, jak má člověk reagovat v situaci krize/soudu. Používá příkladu jednání **dětí světa** a **dětem světla** potvrzuje neměnné příkazy jednání Božího království.

Doba soudu stále probíhá, přišla s Ježíšovým příchodem na svět. Jak na ni reagovat? Výmluvami? Sebeospravedlňováním? Hledáním mocných přímluvců? Nikoliv. Podobenství říká jasně - je třeba jednat!; ve světě a prostředky tohoto světa, ale ve prospěch bližních. Nepoctivý správce je pochválen za to, že jednal. Jak? Jak sám nejlíp uměl, jako dítě tohoto světa. A co je řečeno na tomto pozadí „synům světla“? Především to, aby nebyli nečinnými

a nic nepodnikajícími lidmi, kteří se buď jen bojí, nebo spoléhají na své minulé zásluhy. Naopak mají být činní, podnikaví jako děti tohoto světa, ale v jiném duchu. Jejich užívání věcí tohoto světa má být „věrným správcovstvím“. „Nespravedlivý mamon“, tedy peníze a majetek tu není proto, aby v něm křesťan utonul, ani proto, aby se ho jen bál. Je tu proto, aby ho užil k dobrému, a to především ve prospěch druhých. Sloužit lze jedině Bohu jako jedinému Pánu, a to v bližních a s pomocí toho, co je nám na této zemi dáno k životu.

My žijeme v době trvajících soudu, i když na Ježíšův druhý příchod, na konci časů, teprve čekáme. Soud není jen něčím, co by bylo daleko před námi, až po smrti, něco, nač vlastně moc nemusíme myslet. Jak v tomto soudu obstát, není otázkou pro naši budoucnost, ale je to otázka pro naši přítomnost. Jsme tedy každou vteřinu života stavěni před soud, před soud Božích požadavků, co dělat? Jak se obhájit? Hledat výmluvy nebude nic platné. Nebo raději na nic nemyslet, a čekat „až to přijde“? Nic z toho. Je potřeba jednat. Neunikat. Nemizet do světa zbožnosti, (sbírkou svatých předmětů), nebo se schovávat do svého soukromého a ostatním uzavřeného života, před mnohdy zapáchajícími a drsnými věcmi tohoto světa, tohoto života a našich bližních. Máme dnes a denně příležitost k činům ve prospěch „nejmenších“, v nichž sloužíme Ježíšovi. Ne tedy útěk ze světa, ale energické užívání věcí tohoto světa ve prospěch bližních. Peníze, předměty, majetek, práce, modlitby - to vše jsou věci, které mohou sloužit bližnímu. Ne ovšem podle našich představ a tužeb (jako u rodičů, kteří za jediné bližní považují své děti, na něž celý svůj život drou a hromadí), ale podle skutečných potřeb našich bližních. A na kontrolní otázku nemáme nikdy zapomenout: Kdo je naším pánem - Bůh, anebo ty věci, s nimiž zacházíme?

Ten, kdo žije obrácen k sobě, jen ve starosti o své blaho, o svou vlastní spásu, který raději nic nedělá, aby se ani neumazal, ani nedostal do pokušení, ten je stále teprve před branami následování Ježíše. Obrat od „sebezachraňování“, od pouhého, byť starostlivého pečování o sebe a o své nejbližší, o svou „neušpiněnost“ k životu pro druhé, k životu rozdávajícímu, v němž se snažíme získat si „nespravedlivým mamonem“ přátele u tak nejistých protějšků, jakými jsou lidé, to je vlastně teprve počátek žitého křesťanství. Vydejme se na něj bez ohledu na náš věk a společně.

Pavel píše o správném řádu modlitby a řádu života obce. Jasně říká, že modlitba je zaměřena k Bohu a že Ježíš je jediný prostředník. A konečně - z modlitby není vyřazen nikdo, ani král, ani lidé v odpovědném postavení, i když právě tito nebyli v Pavlově době křesťany. Nepřehlédnutelnou podmínkou dobré modlitby je také dobrý vnitřní stav těch, kdo se modlí.